

ΘΩΠΡΙΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση:
Χριστίνα Σωτηροπούλου

LISA TADDEO

ΚΑΣΣΑΡΩΝΟΣ

1

ΠΗΡΑ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΜΟΥ ΚΑΙ ΕΦΥΓΑ ΑΠΟ ΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ όταν ένας άντρας αυτοπυροβολήθηκε μπροστά στα μάτια μου. Ήταν λαίμαργος άνθρωπος και όταν άρχισε να ρέει το αίμα, θύμιζε αίμα γουρουνιού. Είναι απάνθρωπη αυτή η σκέψη, το ξέρω. Το έκανε σε ένα εστιατόριο όπου είχα πάει για δείπνο με έναν άλλο άντρα, με έναν άλλο παντρεμένο άντρα. Βλέπεις πώς πάει η ιστορία; Αλλά δεν ήμουν πάντα τέτοιο άτομο.

Το εστιατόριο ονομαζόταν Πιαντίνα. Στους τοίχους με τα εκτεθειμένα τούβλα ήταν κρεμασμένες φωτογραφίες ηλικιωμένων Ιταλίδων που έπλαθαν νιόκι με τα τεράστια αλευρωμένα δάχτυλά τους. Εγώ έτρωγα ταλιατέλες μπολονέζ. Η σάλτσα ήταν πηχτή, στο χρώμα της σκουριάς, με ένα φρέσκο κλαδάκι μαιντανό στην κορυφή.

Όταν μπήκε ο Βικ, κοιτούσα προς την πόρτα. Φορούσε κοστούμι, ως συνήθως. Μόνο μία φορά τον είχα δει με πρόχειρα ρούχα, μπλουζα και τζιν, και είχα σπαστεί πολύ. Είμαι σίγουρη ότι το είχε καταλάβει. Τα μπράτσα του ήταν ασπρουλιάρικα και πλαδαρά και δεν μπορούσα να σταματήσω να τα κοιτάζω.

Δεν ήταν ποτέ Βίκτορ. Πάντα ήταν ο Βικ. Ήταν το αφεντικό μου και για πολύ καιρό πριν συμβεί οτιδήποτε τον είχα σε υπόληψη. Ήταν πολύ έξυπνος, καθарός, με μια εγκάρδια έκφραση

στο πρόσωπό του. Έτρωγε και έπινε αχόρταγα, ωστόσο οι κραιπάλες του είχαν μια μεγαλοπρέπεια. Ήταν γενναιοδωρος, έβαζε σπανάκι αλά κρεμ στα πιάτα όλων πριν σερβιριστεί ο ίδιος. Είχε πλούσιο λεξιλόγιο, γύριζε τα μαλλιά του στο πλάι για να καλύπτουν τη φαλάκρα του και διέθετε μια μεγάλη συλλογή από ακριβά καπέλα. Είχε δύο παιδιά, ένα κορίτσι και ένα αγόρι· το αγόρι είχε νοητική υστέρηση και ο Βικ το έκρυβε ως έναν βαθμό από μένα και τους άλλους υφισταμένους του. Πάνω στο γραφείο του είχε μόνο τη φωτογραφία της κόρης του.

Ο Βικ με είχε πάει σε εκατοντάδες εσπιατόρια. Τρώγαμε μοσαχαρίσιες μπριζόλες σε μεγάλα κυριλέ φαγάδικα με κόκκινους πάγκους. Τα γκαρσόνια με φλέρταραν. Υπέθεταν ότι ήταν ο πατέρας μου ή ο αρκετά μεγαλύτερος σύζυγός μου, ή κατέληγαν στο συμπέρασμα ότι ήμουν ερωμένη του. Κατά κάποιον τρόπο ίσχυαν όλα τα παραπάνω. Η γυναίκα του βρισκόταν στο σπίτι τους, στο Ρεντ Μπανκ. Εκείνος έλεγε το ξέρω ότι δεν θα το πιστέψεις επειδή είμαι έτοι χάλια, αλλά η γυναίκα μου είναι πολύ όμορφη. Η αλήθεια είναι ότι δεν ήταν. Τα μαλλιά της ήταν υπερβολικά κοντά για το πρόσωπό της και το δέρμα της ήταν υπερβολικά λευκό για τα χρώματα που της άρεσε να φοράει. Φαινόταν καλή μητέρα. Της άρεσε να αγοράζει μικρές αλατιέρες και υφαντές πετσέτες και, στην αρχή της φιλίας μας με τον Βικ, όταν έκανα βόλτες στην πόλη και έπεφτε το μάτι μου σε καμιά αλατιέρα από μπαμπού, την έβγαζα φωτογραφία και του έγραφα σε μήνυμα: *θα άρεσε στη γυναίκα σου;*

Εκείνος έλεγε ότι έχω εξαιρετικό γούστο, αλλά τι σημαίνει αυτό;

Η φιλία με έναν μεγαλύτερο άντρα που σε θαυμάζει σου προσφέρει έντονη αίσθηση ασφάλειας. Όπου κι αν είσαι, αν κάτι πάει στραβά, τηλεφωνείς και εκείνος έρχεται. Κανονικά θα έπρεπε να έρθει ο πατέρας σου, αλλά δεν είχα πατέρα εκείνη την εποχή και εσύ δεν θα έχεις ποτέ.

Κάποια στιγμή άρχισα να βασίζομαι στον Βικ για τα πάντα. Δουλεύαμε σε μια διαφημιστική εταιρεία. Εκείνος ήταν διευθυ-

ντής δημιουργικού. Δεν είχα σχεδόν καθόλου προϋπηρεσία όταν ξεκίνησα, αλλά είχα ταλέντο, έτσι έλεγε αυτός. Μου έδωσε προαγωγή και από απλή γραμματέας έγινα κειμενογράφος. Στην αρχή απολάμβανα τους επαίνους και μετά άρχισα να αισθάνομαι πως ό,τι κέρδιζα μου άξιζε, πως η άνοδος μου δεν είχε σχέση μ' εκείνον. Πέρασαν λίγα χρόνια μέχρι να συμβεί αυτό. Στο μεσοδιάστημα αρχίσαμε να έχουμε ερωτικές σχέσεις.

Μπορώ να σου πω πολλά για το σεξ με έναν άντρα που δεν σε ελκύει. Όλα περιστρέφονται γύρω από τη δική σου απόδοση, από το δικό σου σώμα και από το πώς φαίνεται απέξω, τον τρόπο που κινείται πάνω σ' έναν άντρα που για σένα είναι μόνο θεατής.

Όσο συνέβαιναν όλα αυτά δεν συνειδητοποιούσα με ποιον τρόπο με επηρέαζαν. Το κατάλαβα αρκετά χρόνια αργότερα, όταν τα τρία ντους τη μέρα δεν ήταν πια αρκετά.

Την πρώτη φορά που συνέβη ήμουν στη Σκοτία. Η εταιρεία μας είχε κερδίσει τον λογαριασμό της μπίρας Newcastle και ο Βικ πρότεινε να πάρω τα ηνία, να πάω σε όλες τις συσκέψεις και να κινήσω τα νήματα. Ήταν μεγάλος λογαριασμός και οι άλλοι με ζήλευαν. Ήμουν καινούρια στην εταιρεία και στη δουλειά γενικά. Σταμάτησαν να με φλερτάρουν και άρχισαν να μου φέρονται σαν να ήμουν στριπτιζέζ, αυνανίζονταν και ταυτόχρονα με κατέκριναν.

Η Newcastle μού έκλεισε δωμάτιο σε ένα πολυτελές ξενοδοχείο λίγο έξω από το Εδιμβούργο. Κρύοι πέτρινοι τοίχοι, μεγάλα παράθυρα, μια χαλικοστρωτη κυκλική πλατεία στην είσοδο. Κοιτούσα από το παράθυρό μου και έβλεπα τα αυτοκίνητα που έφταναν, αντίκες, Mercedes G-Class και μικρές ασημίες Porsche. Το κρεβάτι ήταν στρωμένο με ένα σκοτσέζικο καρό πάπλωμα και το τηλέφωνο είχε σχήμα πρασινοκέφαλης πάπιας. Το δωμάτιο κόστιζε χίλια τετρακόσια δολάρια τη βραδιά.

Είχα περάσει μία εβδομάδα περίπου στη Σκοτία, όταν άρχισα να μελαγχολώ. Είχα συνηθίσει να είμαι μόνη μου, αλλά ήταν

αλλιώς σε μια ξένη χώρα. Ήλιος δεν έβγαινε ποτέ, η βροχή έπεφτε ακατάπαυστα. Και επίσης ήμουν πολύ αφελής σε σχέση με τη δουλειά, κάτι που έβλεπαν οι εκπρόσωποι της Newcastle. Τηλεφώνησα στον Βικ στο γραφείο. Δεν το ήθελα, όμως έβαλα τα κλάματα. Του είπα ότι μου έλειπε ο πατέρας μου. Φυσικά, μου έλειπε και η μητέρα μου. Αλλά με πολύ διαφορετικό τρόπο, και κάποια στιγμή θα καταλάβεις γιατί.

Ο Βικ ήρθε στη Σκωτία το επόμενο βράδυ. Η πτήση της τελευταίας στιγμής τού κόστισε ένα εξωφρενικό ποσό, πάνω από δώδεκα χιλιάδες δολάρια, και τα πλήρωσε από την τσέπη του, γιατί εγώ φοβόμουν ότι οι συνάδελφοί μου θα νόμιζαν ότι τα είχα κάνει θάλασσα. Δεν ήρθε σε καμία σύσκεψη. Απλώς όρισε κάποια θέματα συζήτησης. Έκλεισε δικό του δωμάτιο στον ίδιο όροφο. Την πρώτη βραδιά φάγαμε μαζί, ήπιαμε ποτά στο λόμπι του ξενοδοχείου και μετά πήγε ο καθένας στο δωμάτιό του. Αλλά τη δεύτερη βραδιά με συνόδευσε στο δικό μου.

Οι έξυπνοι μεγαλύτεροι άντρες έχουν τον τρόπο τους να χώνονται, σαν έντομα που σκαρφαλώνουν στο πόδι σου. Στην αρχή δεν φαίνεται βρόμικο και ίσως σε κάνουν να πιστέψεις ότι ήταν δική σου ιδέα.

Φορούσα ένα κρεμ μάλλινο φόρεμα και τα πόδια μου ήταν γυμνά. Δεν έβαζα ποτέ καλσόν ή κολάν οποιουδήποτε είδους, ακόμα και τον χειμώνα. Φορούσα μαύρες γόβες με μπαρέτα.

Ο Βικ φορούσε κοστουμί. Ντυνόταν μονίμως σαν μοντέλο σε διαφήμιση τσιγάρων. Δεν ένιωθα έλξη για εκείνον, αλλά η κολόνια του είχε κάτι ανακουφιστικό. Γελούσαμε και προχωρούσαμε στον διάδρομο με τα πράσινα και τα χρυσά χρώματα. Ένα ζευγάρι μάς προσπέρασε και θυμάμαι τον τρόπο που με κοίταξε η γυναίκα. Αυτό το συναίσθημα με ακολουθεί εδώ και πολύ καιρό.

Στο δωμάτιό μου ανοίξαμε δύο μεσαίου μεγέθους μπουκάλια κόκκινο κρασί από το μίνι μπαρ και τρία μπουκαλάκια ούισκι που τα ήπιε μόνος του.

Ίσως για λόγους αυτοσυντήρησης δεν μπορώ να θυμηθώ πώς ακριβώς ξεκίνησε. Είμαι σίγουρη ότι σε μεγάλο βαθμό οφειλόταν σ' εμένα, ότι δοκίμαζα μέχρι πού έφτανε η σεξουαλική μου δύναμη. Η ομορφιά μου. Πάντως, αυτό που θυμάμαι έντονα είναι ο καθρέφτης στον τοίχο απέναντι από τα παράθυρα, απ' όπου επί μέρες άκουγα τα κομψά αυτοκίνητα να προχωρούν στα χαλίκια. Σηκώθηκα για να κοιταχτώ στον καθρέφτη γιατί εκείνος είπε ότι είχα κόκκινο κρασί στην άκρη των χειλιών μου και ότι ήταν σαν να είχα πάρει κρακ. Πολύ αστείο, είπα. Αλλά αυτός ο άντρας δεν θα μπορούσε ποτέ να με κάνει να νιώσω άσχημη.

Με πλησίασε στον καθρέφτη από πίσω. Το κεφάλι του έδειχνε αφύσικα μεγάλο δίπλα στο δικό μου. Τα μακριά καστανά μαλλιά μου έκαναν κομψή αντίθεση με το κρεμ φόρεμά μου. Με το ένα χέρι άγγιξε τον ώμο μου και με το άλλο τα μαλλιά μου, κοντά στο αυτί, γέρνοντας το κεφάλι μου στο πλάι. Παρατηρούσα το βλέμμα του την ώρα που τα λεπτά του χείλη άγγιζαν τον λαιμό μου. Ρίγος διαπέρασε τη σπονδυλική μου στήλη, εν μέρει από απέχθεια, αλλά και από μια ακούσια σεξουαλική αντίδραση. Σήκωσε το φόρεμά μου και μου το έβγαλε. Έμεινα με τις γόβες, ένα λευκό δαντελένιο σουτιέν και λευκό κιλοτάκι με κόκκινους φιόγκους στο πλάι. Ντυνόμουν για χάρη ενός άτομου εκείνο τον καιρό, και ήθελα να πιστεύω ότι αυτό το άτομο ήμουν εγώ. Μια φορά σε ένα μικρό κατάστημα με είδη κουζίνας στο Σόχο αγόρασα μια ποδιά με κουνελάκια και σαλέ και κοριτσάκια που έγλειφαν παγωτό χωνάκι.

Έπειτα ακολούθησαν τα ταξίδια στη Σαγιουλίτα, στο Σκότοντεϊλ με το ωραίο σπα. Μπάνια με μπλε πλακάκια, υπέροχο σουσί. Γκουακαμόλε που σου το έφτιαχναν στο τραπέζι σου, χορεύτριες της κοιλιάς, παρκαδόροι παντού.

Κάποια στιγμή αηδίασα υπερβολικά, αλλά κρατιόμουν πολύ καιρό. Γενικά δεν είχαμε συχνά σωματική επαφή. Μπορείς να αποφύγεις πολλά αν παίζεις σωστά το παιχνίδι. Ειδικά αν ο άντρας είναι παντρεμένος, μπορείς να μιλάς για ηθική και για

το τι θα σκεφτόταν ο μακαρίτης ο πατέρας σου. Μπορείς να κάνεις τον άλλο να νιώθει δέος και μόνο που σου κρατάει το χέρι ενώ βρίσκεστε σε ζεστά μέρη με φοίνικες και αμαξάκια του γκολφ.

Όλα αυτά τα χρόνια δεν σταμάτησα να βγαίνω ραντεβού. Είχα πάθει μια μικρή εμμονή με κάποιους, αλλά δεν είχα ποτέ αληθινά σοβαρή σχέση. Μιλούσα στον Βικ για ορισμένους από αυτούς. Έλεγα ότι ήταν φίλοι μου και τον άφηνα να ζει με τις υποψίες του. Αλλά τις περισσότερες φορές τού έλεγα ψέματα. Έλεγα ότι θα βγω με τις φίλες μου και μετά το έσκαγα από το γραφείο και έτρεχα προς έναν σταθμό του μετρό κοιτάζοντας διαρκώς πίσω μου, φοβούμενη ότι με είχε ακολουθήσει. Και μετά συναντούσα κάποιο σκληρόκαρδο αγόρι και ο Βικ πήγαινε στο σπίτι του και έκανε περιπολίες στο ίντερνετ ψάχνοντας να βρει ίχνη μου στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Γύρω στις έντεκα μου έγραψε: *Τι κάνεις, μικρή.* Δεν έβαζε ερωτηματικό για να μη φανεί ότι μου έκανε ανάκριση. Όταν ένας μεγαλύτερος άντρας παθαίνει εμμονή μαζί σου, αρχίζεις να καταλαβαίνεις την ανθρώπινη φύση σε κυτταρικό επίπεδο.

Το στάτους κβο ήταν διαχειρίσιμο. Και οι δύο παίρναμε αυτό που είχαμε ανάγκη, αν και εγώ μπορούσα να ζήσω χωρίς εκείνον. Αποδείχτηκε ότι εκείνος δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς εμένα. Παρομοίαζε τη σχέση του μαζί μου με τον Ίκαρο. Εκείνος ήταν ο Ίκαρος και εγώ ήμουν ο ήλιος. Κάτι τέτοιες ατάκες, τις οποίες πίστευα απόλυτα και ακόμα τις πιστεύω, μου γύριζαν το στομάχι. Ποιο κορίτσι θέλει να είναι ο ήλιος πάνω από μια χώρα την οποία δεν έχει καν την επιθυμία να επισκεφθεί;

Όλα πήγαιναν καλά για αρκετά χρόνια, μέχρι που εμφανίστηκε ο άντρας από τη Μοντάνα. Τον αποκαλούσα Μπιγκ Σκάι και, στην αρχή, το ίδιο έκανε και ο Βικ. Ανάγκασα τον Βικ να διαπιστώσει τι μπορεί να αντέξει ένας άντρας. Δεν σου προτείνω να το κάνεις και θα πρέπει να γνωρίζεις τι προκαλεί αυτό σε έναν άνθρωπο.

Νομίζω ότι ο Βικ ήρθε για να πυροβολήσει *εμένα* εκείνο το βράδυ, αυτό νομίζω.

2

ΑΝ ΚΑΠΟΙΟΣ ΜΟΥ ΖΗΤΟΥΣΕ ΝΑ ΠΕΡΙΓΡΑΨΩ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ μου με μία λέξη, θα απαντούσα *έκφυλη*. Η διαστροφή μού έχει φανεί χρήσιμη. Με ποιον τρόπο ακριβώς δεν ξέρω. Αλλά έχω βγει ζωντανή από τις χειρότερες καταστάσεις. *Επιζήσοσα* είναι η άλλη λέξη που θα έλεγα. Όταν ήμουν μικρή, βίωσα έναν σκοτεινό θάνατο. Θα σου μιλήσω γι' αυτό, αλλά πρώτα θέλω να σου πω τι ακολούθησε τη νύχτα που άλλαξε την πορεία της ζωής μου. Θα προχωρήσω έτσι για να μην προκαλέσω τη συμπάθειά σου. Ίσως και να μην αισθανθείς καμία συμπάθεια. Δεν με πειράζει. Το σημαντικότερο είναι να ξεκαθαρίσουμε κάποιες παρανοήσεις – κυρίως σε σχέση με τις γυναίκες. Δεν θέλω να συνεχίσεις τον κύκλο του μίσους.

Με έχουν αποκαλέσει πόρνη. Με έχουν κρίνει όχι μόνο για όσα έχω κάνει στους άλλους, αλλά, κατά απάνθρωπο τρόπο, και για όσα μου έχουν συμβεί.

Ζήλευα τους ανθρώπους που με έκριναν. Εκείνους που ζούσαν τη ζωή τους με ξεκάθαρο, προβλέψιμο τρόπο. Πήγαν στο σωστό πανεπιστήμιο, έμεναν στο σωστό σπίτι, διάλεξαν τη σωστή στιγμή για να μετακομίσουν σε ένα μεγαλύτερο. Είχαν τον ενδεδειγμένο αριθμό παιδιών, που σε ορισμένες περιπτώσεις

είναι δύο και σε άλλες τρία. Θα έβαζα στοίχημα ότι οι περισσότεροι από αυτούς τους ανθρώπους δεν έχουν περάσει ούτε το ένα εκατοστό από αυτά που έχω περάσει εγώ.

Όμως εκείνο που με τρέλαινε ήταν ότι αυτοί οι άνθρωποι ενίοτε με αποκαλούσαν κοινωνιοπαθή. Κάποιοι το έλεγαν ακόμα και σαν να ήταν κάτι θετικό. Είμαι ένα άτομο που πιστεύει ότι ξέρει ποιοι άνθρωποι πρέπει να είναι νεκροί και ποιοι ζωντανοί. Είμαι πολλά πράγματα. Αλλά κοινωνιοπαθής δεν είμαι.

Όταν ο Βικ αυτοπυροβολήθηκε, το αίμα άρχισε να ρέει σαν ποτό. Είχα να δω τόσο πολύ αίμα από τότε που ήμουν δέκα ετών. Άνοιξε μια πύλη. Αντίκρισα την αντανάκλαση του παρελθόντος μου σ' εκείνο το αίμα. Είδα το παρελθόν καθαρά για πρώτη φορά. Οι αστυνομικοί έφτασαν στο εσπιατόριο δείχνοντας ξαναμμένοι. Μας έβγαλαν όλους έξω. Ο άντρας με τον οποίο έτρωγα με ρώτησε αν θα ήμουν εντάξει. Φορούσε το σακάκι του. Εννοούσε αν θα ήμουν εντάξει μόνη μου εκείνο το βράδυ και όλη την υπόλοιπη ζωή μου, γιατί δεν θα τον ξανάβλεπα ποτέ. Μια φορά με είχε ρωτήσει ποια ήταν η ομάδα μου και εγώ δεν ήξερα τι εννοούσε, αλλά τώρα καταλάβαινα. Ο νεκρός άντρας στο πάτωμα ήταν η ομάδα μου. Ανήκα σε μια ομάδα που το Ντάρτμουθ δεν αναγνώριζε. Όταν έφυγε η αστυνομία, γύρισα με τα πόδια στο διαμέρισμά μου. Νόμιζα ότι δεν είχα υδατάνθρακες στο σπίτι, αλλά βρήκα ένα πακέτο τάκος. Το χειρότερο όταν τρως υπερβολικά είναι ότι χρειάζεσαι μεγαλύτερη δόση κλοναζεπάμης απ' ό,τι συνήθως. Εγώ πήρα όση χρειαζόμουν για να γίνω αποφασιστική. Αποφάσισα ότι θα πήγαινα να τη βρω.

Ο Βικ θα είχε κρυώσει πια. Φαντάστηκα τα κρύα πλοκάμια του. Όταν κάποιος σε πνίγει με κάτι που εκείνος πιστεύει ότι είναι αγάπη, ακόμα και την ώρα που ασφυκτιάς τουλάχιστον νιώθεις ότι σε κρατάει στην αγκαλιά του. Όταν πέθανε ο Βικ, έμεινα ολομόναχη. Δεν είχα αρκετή ενέργεια για να κάνω κάποιον άλλο να με αγαπήσει. Ήμουν αδρανής. Vuota. Αυτή

τη λέξη θα χρησιμοποιούσε η μητέρα μου. Πάντα έβρισκε τις καταλληλότερες λέξεις.

Μου είχε απομείνει μόνο ένας άνθρωπος. Μια γυναίκα που δεν είχα γνωρίσει ποτέ. Ήταν τρομακτικό γιατί οι γυναίκες ποτέ δεν μ' αγαπούσαν. Δεν ήμουν από τις γυναίκες που τις αγαπούν οι άλλες γυναίκες. Έμενε στο Λος Άντζελες, σε μια πόλη που δεν κατανοούσα. Μοβ σοβάδες, εγκληματίες και γκλίτερ.

Δεν πίστευα ότι η Άλις –έτσι την έλεγαν– θα με αγαπούσε, αλλά είχα την ελπίδα ότι τουλάχιστον θα ήθελε να με δει. Ήξερα το όνομά της εδώ και χρόνια. Ήμουν σχεδόν σίγουρη ότι αγνοούσε το δικό μου. Πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό πήγαινα κάπου για συγκεκριμένο λόγο. Δεν είχα ιδέα πώς θα ήταν τα πράγματα στην Καλιφόρνια. Δεν ήξερα αν θα έκανα σεξ, αν θα αγαπούσα ή αν θα πλήγωνα κάποιον. Ήξερα ότι θα περίμενα ένα τηλεφώνημα. Ήξερα ότι θα ήμουν λυσσαλέα. Δεν είχα φράγκο, αλλά δεν θα απέκλεια την προοπτική μιας πισίνας. Το ταξίδι μου μπορούσε να ακολουθήσει πολλούς διαφορετικούς δρόμους. Δεν πίστευα ότι κάποιος από αυτούς θα με οδηγούσε στον φόνο.

ΕΠΙ ΧΡΟΝΙΑ ΗΤΑΝ ΑΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΤΗΝ ΕΝΤΟΠΙΣΩ, δεν είχε παρουσία στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, δεν είχε κάνει αγοραπωλησίες ακίνητης περιουσίας. Πού και πού την αναζητούσα. Αλλά είχα ελάχιστα στοιχεία και επίσης φοβόμουν τρομερά.

Και μετά, ένα μεσημέρι πήγα στον οδοντίατρο γιατί είχα δύο σπασμένα δόντια. Μου τα είχε σπάσει ένας άντρας, όμως ουσιαστικά όχι με βίαιο τρόπο. Ήταν από τους ακριβούς οδοντιάτρους, αλλά τον λογαριασμό θα τον πλήρωνε ο άντρας που ήταν υπεύθυνος για την απώλεια των δοντιών.

Περίμενα στην υποδοχή πάνω από μία ώρα, ξεφυλλίζοντας ένα από εκείνα τα περιοδικά που αποτελούν έμπνευση για ανθρώπους με ετήσιο εισόδημα άνω των πέντε εκατομμυρίων δολαρίων. Και να τη στο εξώφυλλο, μαζί με τέσσερις άλλες όμορφες

γυναίκες που ήταν οι καλύτερες στη γυμναστική, στην αστάνγκα γιόγκα, στο αϊκίντο κτλ. στο Λος Άντζελες.

Με τράβηξε πολύ τόσο η εμφάνισή της, που διάβασα το άρθρο και είδα το όνομά της, το οποίο είχα κρατήσει σε ένα κομματι χαρτί πάνω από μία δεκαετία. Πήρα μια κοφτή ανάσα και ακούστηκε ένας συριγμός από την τρύπα στα δόντια μου.

Ήταν ομορφότερη απ' όσο θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ. Το στήθος της ήταν απλώς τέλειο. Ένας παλιός γκόμενος –όχι σχέση μου, αλλά ένας από εκείνους που μου παρείχαν πολλά και αβέβαια πρωινά– το είχε πει αυτό μια φορά για μια ηθοποιό που είχε ξεγυμνώσει το στήθος της σε μια σκηνή. Το στήθος της, μου είπε, όσο έτρωγε φτηνό παγωτό βανίλια, είναι απλώς τέλειο. Ακόμα εκπλήσσομαι που δεν τον σκότωσα.

ΤΗΝ ΕΒΛΕΠΑ ΣΤΟΝ ΥΠΙΝΟ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ. Πολλές φορές ονειρεύομαι ότι της έκανα κακό. Τις υπόλοιπες έβλεπα κάτι διαφορετικό, αλλά εξίσου ανησυχητικό.

Μετά τον θάνατο του Βικ άδειασα το διαμέρισμά μου μέσα σε λίγες μέρες. Ήμουν ειδική στο να σηκώνομαι και να φεύγω. Δεν ήξερα πού θα έμενα. Τηλεφώνησα για να ρωτήσω για κάποια διαμερίσματα προς ενοικίαση κοντά στη δουλειά της. Όμως ήμουν πιεσμένη οικονομικά και δεν είχα και πολλές επιλογές με τα χρήματα που διέθετα. Τα πράγματα δυσκόλεψαν τόσο πολύ, που τηλεφώνησα για ένα διαμέρισμα του οποίου η βασική φωτογραφία στο σάιτ με τις αγγελίες έδειχνε ένα μπάνιο με μούχλα στους αρμούς, ένα αντιπιτυριδικό σαμπουάν στην καμπίνα του ντους και τίποτε άλλο.

Διάλεξα μια δονκιχοτική, άβολη διαδρομή και πήγα με την Dodge Stratus μου στην Καλιφόρνια. Ήταν ένα πολύ άσχημο αυτοκίνητο, αλλά μεγάλο, και κατάφερα να στριμώξω μέσα πολλά πράγματα. Τα κοσμήματα της μητέρας μου σε ένα γκριζοκαφετί μεταλλικό κουτί. Τα καλύτερα φορέματά μου, όλα σε πλα-

στικές θήκες και απλωμένα στη θέση του συνοδηγού. Είχα τα βιβλία του Ντεριντά, τις φωτογραφίες και τα μενού από εστιατόρια όπου είχα περάσει αξιομνημόνευτες βραδιές. Αιθέρια έλαια από ένα ιερό μέρος στη Φλωρεντία. Αρκετή μαριχουάνα, μια πίπα, ενενήντα έξι χάπια διάφορων σχημάτων και αποχρώσεων του κρεμ και του μπλε. Πολύ ακριβά παντελόνια της γιόγκα σε χάλκινο χρώμα και μουσταρδί μπουστάκια. Κουτιά με καπνιστό αλάτι Maldon και είκοσι κοντόχοντρα κουτιά παστίνα, που είχα ακούσει ότι δεν πωλούνταν στα σουπερμάρκετ Ralphs ή Vons. Πήρα μόνο τα πράγματα που έπρεπε να μεταφέρω η ίδια, που δεν θα τα εμπιστευόμουν σε κανέναν άλλο. Το αγαπημένο μου φουλάρι, το ψάθινο καπέλο μου. Τις φωτογραφίες της Ντιάν Άρμπας. Τη μητέρα μου και τον πατέρα μου.

Βρίσκονταν και οι δύο σε πλαστικά σακουλάκια. Ήταν ο ασφαλέστερος τρόπος που σκέφτηκα για να τους μεταφέρω. Τα σακουλάκια βρίσκονταν μέσα σε ένα παλιό χαρτόκουτο για κλημεντίνες στο δάπεδο της θέσης του συνοδηγού. Ο πατέρας μου με φώναζε Κλεμενταίν ή εν πάση περιπτώσει έλεγε το ομώνυμο τραγούδι. Ίσως έκανε και τα δύο. Είχε γενάκι και όποτε με φιλούσε στο μέτωπο ένιωθα σαν άγγελος.

Κυκλοφορούσαν ογδόντα εκατομμύρια αυτοκίνητα στον αυτοκινητόδρομο Πασιφικ Κόουστ. Ο ήλιος που έπεφτε στα καπό ανέβαζε ακόμα περισσότερο την υψηλή θερμοκρασία. Η παραλία φαινόταν στεγνή στο βάθος, έβλεπα μια μεγάλη γυαλιστερή επιφάνεια αντί για ψυχρά μπλε βάθη. Λίγο πριν από την έξοδο προς το φαράγγι είδα μια υπαίθρια αγορά με έπιπλα και διακοσμητικά, κορμούς βελανιδιάς που είχαν μετατραπεί σε τραπέζια, κεφάλια θεών φιλοτεχνημένα με ρητίνη.

Σταμάτησα γιατί ήθελα καινούριες τεφροδόχους. Είχα πετάξει τις παλιές. Φυσικά ένιωθα απαίσια με τη σκέψη ότι μετέφερα την τέφρα τους σε σακουλάκια, αλλά η ιδέα της τέφρας που είχε κολλήσει στις τεφροδόχους με καταρράκωνε ακόμα περισσότερο.

Σκεφτόμουν διαρκώς ότι κάποια κομμάτια τους είχαν χαθεί για πάντα. Μπορεί να είχε απομείνει στην τεφροδόχο ένα νύχι. Το ένα τρίτο ενός οστού του μετώπου.

Βγήκα από την Dodge και πέρασα δίπλα από μεγάλα φανάρια για κεριά. Τράβηξα μια γραμμή στο παχύ στρώμα σκόνης μιας κρυστάλλινης σφαίρας. Προσπέρασα ιππόκαμπους από τοπάζι, μεξικάνικα διακοσμητικά κρανία, γαλαζοπράσινα κομμάτια λειασμένου γυαλιού σε δίχτυα από σχοινί.

Με πλησίασε ένα στρογγυλοπρόσωπο αγόρι που φορούσε φούτερ με κουκούλα παρά τη ζέστη.

«Δεσποινίς», είπε, «πώς μπορώ να βοηθήσω;» Με το πρόσχαρο χαμόγελό του έδινε την εντύπωση ότι δεν είχε επίγνωση του τι συνέβαινε στον κόσμο.

«Δεν μπορείς», του είπα. Το είπα ευγενικά, αλλά σε εκείνη τη φάση της ζωής μου δεν άντεχα τις περιττές κουβέντες.

Η υπαίθρια αγορά είχε κοινό πάρκινγκ με το κατάστημα Malibu Feed Bin. Σπόροι για πουλιά, κουβάδες με σιτηρά για άλογα. Υπήρχαν πολλά άλογα στο φαράγγι. Γυναίκες με μακριές κοτσίδες τα ίππευαν πάνω στα βράχια. Σε φαντάζομαι να είσαι μια από αυτές, ψηλότερη από μένα, επιβλητική από κάθε άποψη.

Στο υπόστεγο υπήρχαν βάζα δίπλα σε κρεμαστές πετούνιες και μοβ τριαντάφυλλα. Ένα βάζο ήταν μαύρο με κίτρινα λουλουδάκια. Στο χείλος καθόταν ένας γυάλινος βάτραχος με πορτοκαλί μάτια και κρεμασμένα πόδια και κοιτούσε το εσωτερικό του. Ήταν κιτς, ένα αντικείμενο που θα έβρισκες σε σπίτι ηλικιωμένου στη Φλόριντα. Μου άσκησε μια γοητεία.

Ο νεαρός στο ταμείο με πρόσεξε και μετά δεν μπορούσε να πάρει τα μάτια του από πάνω μου. Φορούσα ένα λευκό φόρεμα σαν νυχτικό, αραχνοϋφαντο. Εκείνος πείραζε ένα σπυράκι στο πηγούνι του και είχε καρφώσει το βλέμμα του πάνω μου. Κάθε μέρα βιώνεις εκατό μικρούς βιασμούς.

Πήρα το βάζο και έριξα μια ματιά τριγύρω, προσποιούμενη ότι ενδιαφερόμουν ιδιαίτερα για τα μαξιλάρια εξωτερικού χώρου και τα κινέζικα λιοντάρια από νεφρίτη. Ο υπάλληλος με την ακμή απάντησε στο τηλέφωνο. Άκουγα το άλλο αγόρι πίσω μου να μετακινεί ιππόκαμπους από το ένα σημείο στο άλλο. Σπάνια περνάει από τον νου των άλλων ότι θα κλέψεις κάτι μεγαλύτερο από το κεφάλι σου.

ΜΕ ΤΟ ΒΑΖΟ ΣΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ένιωθα ότι είχα όλα τα σημαντικά αντικείμενα που χρειαζόμουν. Οι μεταφορείς θα μου έφερναν τα υπόλοιπα στο σπίτι. Ένα ολόκληρο φορτηγό γεμάτο πράγματα τα οποία απέφευγα να χρησιμοποιήσω. Άρχισα να ανεβαίνω το φαράγγι. Μαραμένα σκουροπράσινα φυτά ξεπρόβαλλαν από τις αμμόδεις ρωγμές ανάμεσα στα βράχια. Ήταν δωδωναίες, πολυτρίχια, βαφτίσιες και αγριάδα. Πού και πού έβλεπες πινελιές χρώματος, όμως ως επί το πλείστον επικρατούσαν το καφέ και το λαδί και απεριόριστη προχειρότητα. Τα σπίτια που έβλεπα από τον δρόμο ήταν κτίσματα στο στίλ της δεκαετίας του 1970, φτιαγμένα από φτηνό ξύλο με θολά τζάμια. Ήταν προσανατολισμένα προς τους κροταλιές και το ξεραμένο χορτάρι. Η θέα προς το φαράγγι ήταν σημαντική. Η μεσίτρια, η Κάθι, επαναλάμβανε τη λέξη συνεχώς. *Θέα*. Κάποια στιγμή έπαψε να ακούγεται σαν λέξη που γνώριζα.

Επίσης, είχε κάνει λόγο για κογιότ και για κροταλιές. Αλλά μην ανησυχείς, έλεγε. Στο τηλέφωνο ακουγόταν κοκκινομάλλα και όμορφη. Μην ανησυχείς, του Κέβιν τού αρέσει να πιάνει τους κροταλιές και να τους πηγαίνει σε τόπο χλοερό, κανένα πρόβλημα.

Ο Κέβιν ήταν ο πρώην σταρ της ραπ που έμενε στο κτίριο. Αναρωτιέμαι αν εκείνος θα σημαίνει κάτι για σένα. Οι συνδέσεις των ανθρώπων είναι φευγαλέες. Έμενε και ένας πιτσιρικάς εκεί, ο Ρίβερ, που ζούσε σε ένα γιουρτ στο λιβάδι. Ο ιδιοκτήτης

μένει κοντά, είπε η μεσίτρια. Σε περίπτωση που προκύψει κάποιο θέμα. Θα σου αρέσει πολύ εκεί. Είναι παράδεισος, ρε γαμώτο.

Ακολούθησα τον ανηφορικό ελικοειδή δρόμο μέχρι που είδα την ταμπέλα της οδού Κομάντσι. Τρομοκρατήθηκα γιατί ούτε καν ο δρόμος δεν μου φαινόταν ελκυστικός. Δεν είχε δέντρα και το σπίτι βρισκόταν στο τέλος μιας χαλικόστρωτης ανηφόρας. Βρισκόταν στο ψηλότερο σημείο του φαραγγιού Τοπάνγκα, σχεδόν χανόταν στα σύννεφα. Έμοιαζε περισσότερο με ένα μέρος στο οποίο παρασκευαζόταν μεθαμφεταμίνη.

Δεν υπήρχε κανονικό πάρκινγκ και έτσι άφησα το αυτοκίνητο δίπλα σε μια μαύρη Dodge Charger σε ένα επίπεδο σημείο πάνω από μια απότομη κατηφόρα. Από κοντά το κτίριο έμοιαζε με τις φωτογραφίες που μου είχε στείλει η μεσίτρια, αλλά όχι από τις απόψεις που είχαν σημασία. Η μεσίτρια μου είχε στείλει το όνειρο. Τη θέα από τα παράθυρα και τη σόμπα με πέλετ. Δεν έστειλε τη σκουριασμένη μπανιέρα μπροστά στην εξώπορτα που ήταν γεμάτη ξεραμένα παχύφυτα. Δίπλα στην μπανιέρα-γλάστρα υπήρχαν ένα τραπέζι και δύο καρέκλες φερφορζέ. Η πυρρόξανθη άμμος ήταν γεμάτη πέτρες και έτσι το τραπέζι και οι καρέκλες δεν πατούσαν σταθερά. Τα παράθυρα ήταν γεμάτα νυχτοπεταλούδες. Το σπίτι ήταν πλίνθινο, σε σκούρο πορτοκαλί χρώμα, και είχε σχήμα υπερωκεάνιου. Η αρχιτεκτονική του δεν είχε τίποτα ελκυστικό, τίποτα συμμετρικό. Έξω, αλλά και μέσα, έκανε μια ζέστη από αυτή που σκοτώνει τους ηλικιωμένους. Όταν σε σκέφτομαι μόνη σου με τέτοια ζέστη –όπως θα ήμουν και εγώ τελικά–, αναγκάζω τον εαυτό μου να σκεφτεί κάτι άλλο.

Μου είχαν πει να χτυπήσω την πόρτα του Κέβιν. Το σπίτι του ήταν ένα κτίσμα που συνεχιζόταν κάτω από το δικό μου. Υποθέτω ότι ήταν ένα σπίτι με δύο διαμερίσματα, αλλά δεν του φαινόταν. Ο Κέβιν θα μου έδινε τα κλειδιά. Το καλλιτεχνικό του ήταν Γουάιτ Σπέις. Η μεσίτρια, η Κάθι, μιλούσε για εκείνον

όπως θα μιλούσε ένα συγκεκριμένο είδος γυναίκας για έναν μαύρο άντρα που είχε γίνει διάσημος.

Πριν χτυπήσω την πόρτα έκανα τον γύρο του σπιτιού. Η Κάθι είχε δίκιο. Η θέα ήταν συγκλονιστική. Κάθε φορά που μιλούσαμε τη φανταζόμουν σε ένα τραπέζι έξω στον ήλιο, να τσιμπολογάει σολομό γκραβλάξ. Ήμουν σίγουρη πως αν τη γνώριζα καλύτερα, θα την απεχθανόμουν.

Κάτω από το βουνό φαινόταν ο ωκεανός και από την άλλη πλευρά του φαραγγιού έβλεπα τα λεπτά ορθογώνια της πόλης που υψώνονταν πίσω από τα δέντρα. Η γραμμή του ορίζοντα ήταν απογοητευτική. Ανέβηκα στο πιο ψηλό σημείο του κτήματος. Βρισκόταν χιλιόμετρα πιο ψηλά από την πυκνή ροή των οχημάτων με οδηγούς που όλοι μιλούσαν στο τηλέφωνο. Έβλεπα μια αραιή ομίχλη, που μάλλον ήταν σύννεφα. Όταν ήμουν δέκα ετών, η θεία μου η Γκόσα μού είχε πει ότι εκεί βρίσκονταν οι γονείς μου. Ψηλά στα σύννεφα. Αλλά είναι μαζί εκεί πάνω; ρωτούσα και εκείνη πήγαινε να πλύνει ένα πιάτο ή να κλείσει ένα παράθυρο.

Στο ψηλότερο σημείο υπήρχε μια μεγάλη εστία εξωτερικού χώρου. Έμοιαζε μεσαιωνική, με μεγάλες πέτρες και καρβουνιασμένα ξύλα. Υπήρχε ένα τεράστιο απόθεμα καυσόξυλων κάτω από έναν μαύρο μουσαμά. Ένα μπουκάλι μπίρας Michelob είχε γεμίσει βρόχινο νερό.

Παρατήρησα το γιουρτ από караβόпано στην κοιλάδα, λίγες δεκάδες μέτρα πιο κάτω από το σημείο όπου βρισκόμουν. Στην άλλη μεριά, στο τέλος ενός χορταριασμένου μονοπατιού βρισκόταν μια μικρή κόκκινη μεζονέτα. Ήταν λίγο καλύτερη από αποθήκη κήπου, από αυτές που αγοράζεις στα καταστήματα με είδη ανακαίνισης, αν και μεγαλύτερη και πιο περιποιημένη. Ήταν το μόνο σημείο του κτήματος που είχε χορτάρι, χάρη στις βελανιδιές. Στο υπόλοιπο κτήμα το έδαφος είχε το καφέ χρώμα των ξηρών καρπών, αλλά γύρω από εκείνη τη μεγάλη αποθήκη ήταν νωπό και πράσινο. Αριστερά και δεξιά μιας πόρ-

τας ολλανδικού τύπου υπήρχαν δύο ζαρντινιέρες γεμάτες κατιφέδες. Σκέφτηκα ανήσυχη ότι το μικρό σπίτι μπορεί και να ανήκε στον ιδιοκτήτη. Δεν ήθελα να μένουμε τόσο κοντά. Η Κάθι δεν είχε αναφέρει ότι θα υπήρχε τόση εγγύτητα. Σε καμία περίπτωση.

Ξεκόλλησα το φόρεμα από το σώμα μου και εκείνο ξανακόλλησε πάνω μου ιδρωμένο. Στην πορεία θα καταλάβαινα ότι ακόμα κι αν έκανες ντους στο φαράγγι, δεν σωζόσουν. Ήταν θέμα λεπτών να γίνει ένα μπλουζάκι διάφανο.

Χτύπησα την πόρτα του Κέβιν. Άκουγα μια μίξη μπλουζ και ραπ και μετά από λίγα δευτερόλεπτα χτύπησα ξανά, πιο δυνατά. Άνοιξε την πόρτα κατά ένα τέταρτο, κρύβοντας τη θέα με το σουλούπι του. Από μέσα ερχόταν μια μυρωδιά βάμματος.

«Δεσποινίς Τζόαν, γεια σου και καλώς ήρθες στη γειτονιά μας». Ήταν πολύ ψηλός και εμφανίσιμος, και τα μάτια του ήταν φιλικά. Δεν με κοιτούσε. Ήταν σαν να είχα γίνει διάφανη, σαν να μη βρισκόμουν μπροστά του.

Έτεινα το χέρι και εκείνος βγήκε έξω και έκλεισε την πόρτα. Τον είχα δει στη σκηνή, να σκύβει με ένα μικρόφωνο. Στροβοσκοπικά φώτα και κορίτσια με καυτά σορτς από λύκρα. Ο άντρας μπροστά μου έδινε την εντύπωση ότι δεν είχε μιλήσει ποτέ δυνατά, ότι δεν είχε χορέψει ποτέ του.

«Πώς ήταν το ταξίδι;»

Του απάντησα ότι ήταν καλό.

«Μου αρέσει πολύ αυτή η διαδρομή. Έχει περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά. Τα αεροπλάνα με αποσυντονίζουν».

Άπλωσε τα μακριά χέρια του στο πλάι σαν φτερά αεροπλάνου. Πλέον ένιωθα ακόμα και το κεφάλι μου να ιδρώνει.

«Κι εμένα με αποσυντονίζουν τα αεροπλάνα».

«Θες τα κλειδιά σου φαντάζομαι. Χρειάζεσαι βοήθεια με το κουβάλημα;»

«Έρχονται μεταφορείς, ευχαριστώ».

«Εντάξει, εντάξει. Δεν έχω λεμονάδα να σε κεράσω. Δεν έφτιαξα λεμονόπιτα με μαρέγκα. Αλλά θα σου φέρω κάτι. Θα είναι ωραία. Θα σου αρέσει εδώ, δεσποινίς Τζόαν. Εμάς μας αρέσει εδώ. Είμαστε σαν μικρή οικογένεια. Γνώρισες τον φίλο μου τον Λέναρντ; Το αγόρι μας τον Ρίβερ;»

«Κανέναν».

«Φουπ», έκανε. «Η κυρία εφορμά» –η παλάμη του βούτηξε στον αέρα και πέρασε δίπλα από τη μέση μου– «κρυμμένη από τα πέπλα της νύχτας. Θα σου φέρω τα κλειδιά σου, δεσποινίς Τζόαν. Θα σε αφήσω να βουλευτείς. Να τακτοποιήσεις το σπίτι σου».

Όταν γύρισε, μου έδωσε δύο κλειδιά περασμένα μαζί σε ένα συρματάκι.

«Γραμματοκιβώτιο», είπε και μου έδειξε το ένα. «Σπίτι», είπε και μου έδειξε το άλλο. «Όχι, στάσου, ανάποδα». Γέλασε μες στη χαρά. «Τα έχω χαμένα σήμερα. Συγγώρα με, δεσποινίς Τζόαν. Ηχογραφούσα όλη νύχτα. Το κάνω και μετά κοιμάμαι ως το απόγευμα. Τώρα είναι πέντε το πρωί για μένα».

Πήρα τα κλειδιά μου, το χέρι μου άγγιξε το δικό του και ανατρίχιασα, και σκέφτηκα για όνομα του Θεού. Τον κοίταξα και εκείνος με παρατήρησε· το έβλεπα ότι με έκοβε με το βλέμμα. Και μετά χαμογέλασε. Του είχε περάσει.

Στη διάρκεια της διαδρομής ήθελα να κοιμηθώ με έναν αληθινό καουμπόη, κάποιον που δεν είχε λογαριασμούς σε κοινωνικά δίκτυα. Το σεξ με έκανε να αισθάνομαι όμορφη. Μέχρι να φτάσω στο Τέξας το ταξίδι είχε σχεδόν τελειώσει. Το έκανα με έναν που τον έλεγαν Τζον Φορντ. Φορούσε καουμπόικο πουκάμισο και ακούμπησε την παλάμη μου στο φερμουάρ του στο λόμπι του ξενοδοχείου Θάντερμπερντ. Οι τοίχοι ήταν γαλαζοπράσινοι και στο πάτωμα υπήρχαν τομάρια αγελάδας. Είπε ότι κάποτε είχε δουλέψει σε ράντσο. Αλλά αποδείχτηκε ότι ήταν εκδρομή για προσκόπους, την οποία θυμόταν σαν να ήταν χτες. Δούλευε

πωλητής σε μια κάβα έξω από το Σικάγο. Δεν γνώριζε τον σκηνοθέτη με το ίδιο ονοματεπώνυμο. Ή την Κοιλιάδα των Μνημείων, όπου γυρίζονταν οι ταινίες, τα μεγαλειώδη γουέστερν που έβλεπα με τη μητέρα μου. Ρεύτηκε δύο φορές πολύ δυνατά, πράγμα που ήταν αδύνατον να αγνοήσω, και παράγγειλε πίτσα με λεπτή ζύμη και καραμελωμένα κρεμμύδια με βαλσάμικο. Αλλά τον έλεγαν Τζον Φορντ.

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΜΥΡΙΖΕ ΟΔΟΝΤΟΓΛΥΦΙΔΕΣ. Πώς γίνεται κάθε φορά που μετακομίζεις σε άλλο σπίτι να θες να αυτοκτονήσεις; Φαντάζομαι ότι αυτό δεν ισχύει για τις γυναίκες που βάζουν ετικέτες στα χαρτόκουτα. Στις γυναίκες που έχουν στο σπίτι τους μυγσοκοτώστρες και το καλοκαίρι αποθηκεύουν τα χειμερινά ρούχα. Εγώ είχα το εργαλείο που γυρίζει βλεφαρίδες της μητέρας μου. Είχα παλιές, κιτρινωμένες λοσιόν από καταστήματα που είχαν κλείσει προ πολλού. Τα πράγματα που δεν είχα τακτοποιήσει από τις κούτες θα έμεναν ατακτοποιήτα. Γεμάτα αναμνηστικά, γεμάτα μυρωδιές, ειδικά με τη διαπεραστική μυρωδιά της ναφθαλίνης που έβαζε η μητέρα μου στις τσάντες της. Όταν ήμουν παιδί νόμιζα ότι ήταν μπαλάκια από κρύσταλλο.

Το σπίτι ήταν μια τεράστια σάουνα, τρεις όροφοι από ξύλο. Θεωρητικά θα μπορούσε να είναι όμορφο. Από μια άποψη ήταν. Αλλά όπως συμβαίνει με πολλά ρημαγμένα σπίτια που είχαν προοπτικές, έπρεπε να έχεις δεξιότητες για να τα συνεφέρεις. Την ικανότητα να τοποθετείς χαλιά και φωτιστικά στο κατάλληλο σημείο. Έπρεπε να μη σε ενοχλεί η βρομιά σε δυσπρόσιτα σημεία. Φανταζόμουν ότι η Άλις ανήκε σε αυτή την κατηγορία ανθρώπων.

Η Τζόαν έχει περάσει όλη της τη ζωή υπομένοντας τις κακότροπες και χειριστικές συμπεριφορές των αντρών. Όταν όμως ένας από αυτούς διαπράττει μπροστά της μια ανήκουστη πράξη βίας, η Τζόαν θα αποφασίσει να φύγει από τη Νέα Υόρκη, σε αναζήτηση της ετεροθαλούς αδελφής της Άλις με την ελπίδα ότι μπορεί να της δώσει απαντήσεις για το παρελθόν της.

Στις αποπνικτικές συνοικίες του Λος Άντζελες, η Τζόαν προσπαθεί να ανασυνθέσει τη ζωή της ξεκινώντας από το μηδέν. Νοικιάζει σπίτι σε ένα συγκρότημα κατοικιών, στο οποίο μένει ο Ρίβερ, που αργότερα γίνεται εραστής της και ο ηλικιωμένος Λένι, που της αφηγείται εξοργιστικά περιστατικά από τη ζωή του. Όλοι οι ήρωες, ο καθένας με τον δικό του τρόπο, ωθούν τελικά την Τζόαν στο έγκλημα.

Το *Θηρίο* είναι μια αναπαράσταση της γυναικείας οργής, ως αποτέλεσμα κακοποιητικών σχέσεων, στην πιο ωμή της έκφανση και μια αποτρόπαια εξερεύνηση στην άβυσσο της ανδροκρατούμενης κοινωνίας.